

บทนำ

พับ พับ พับ

ความเจ็บปวดที่สะท้อนไปมาในหัวผมเต้นตุบๆไปพร้อมกับเสียงที่ทำให้ผมปวด

พับ พับ พับ

มีเสียงโคตรเยอะเลย เป็นเสียงแสบแก้วหูดังหึ่งๆและยังมีความเจ็บชวนสยงนั่นอีก เจ็บสนิทเว้นแต่เสียงพับๆนั้น

นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันวะ

เพราะอะไรมันถึงได้ร้อนฉิบหายขนาดนี้ ร้อนจนผมมองเห็นคลื่นความร้อนลอยออกจากถนนลาดยางเลย แต่ตัวผมกลับรู้สึกถึงความเย็น

เวรเอ๊ย!

อะไรบางอย่างทางขวามือสะดุดตาผม ซากโลหะพังพินาศ ยางระเบิด พื้นผิวฉีกขาดเป็นชิ้นๆ และทั้งหมดที่ผมทำได้ก็คือจ้องมอง เบคส์จะต้องบีบคอผมแน่ที่ทำให้รถพังยับเยินขนาดนี้ เขาจะฉีกผมเป็นชิ้นๆเหมือนรถที่เคลื่อนกระจายอยู่บนสนามแข่งนั่นแหละ เกิดเรื่องบ้าอะไรขึ้นวะ

ความไม่สบายใจเต้นตุบอยู่ที่ฐานกระดูกสันหลังผม

จิงหะหัวใจผมถี่ระรัว

ความสับสนวุ่นวายอยู่ห่างออกไปแถบรอบนอกจิตใต้สำนึก ผมหลับตาเพื่อพยายามจะผลักดันแรงกระหน่ำที่จู่ๆก็เคาะถี่ระรัวใส่ความคิด

ต่างๆ ของผม ถึงแม้ว่าผมจะจับอะไรไว้ไม่ได้เลย พวกมันร่อนผ่านสมองไปเหมือนเม็ดทรายไหลผ่านง่ามนิ้ว

พับ พับ พับ

ผมล้มตาคืนเพื่อพยายามค้นหาที่มาของเสียงเฮงซวยที่เอาแต่เพิ่มความเจ็บปวดให้...

...ความสุขสันต์เพื่อฝังกลบความเจ็บปวด...

คำพวกนั้นกระซิบผ่านจิตใจผม และผมสละบัดหัวเพื่อพยายามจะทำความเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นเมื่อผมเห็นเขา ทั้งผมสับสนที่จำเป็นต้องเลืมือเล็กจิ๋วถือเฮลิคอปเตอร์พลาสติก ปลาสเตอร์ปิดแผลลายสไปเดอร์แมน พันรอบนิ้วชี้ที่หมุนไปพัดปลอม

สไปเดอร์แมน แบทแมน ซูเปอร์แมน ไอ้ร็อนแมน

“พับ พับ พับ” เขาพูดเสียงเบา

แล้วเพราะอะไรเสียงมันถึงได้ดังนักล่ะ ดวงตาคูโตมองขึ้นมาที่ผมผ่านขนตาดกหนา ความใสซื่อบริสุทธิ์ปรากฏอยู่ในแก้วตาสีเขียวสวย นิ้วมือเขาเขี่ยใบพัดไปมาขณะที่ตาเขาสบตามผม พลังเอียงหัวไปข้างหนึ่งระหว่างตั้งใจมอง

“ไ้” ผมทัก ความเงิบจนหลุดเข้าครอบงำช่องว่างระหว่างเรามีบางอย่างแปลกๆ

ไม่ถูกต้องเลยสักนิดเดียว

ความหวาดหวั่นแผยตัวออกมา

คำใบ้ต่างๆ ของความไม่รู้หมุนวนอยู่ในสมองผม

ความสับสนครอบคลุมลงมา

ดวงตาสีเขียวของเขาดูตกสิ้นผมเข้าไป

ความกังวลลางหายไปเมื่อรอยยิ้มนิดๆ ยกตัวขึ้นที่มุมปากขนาดเล็กที่เปราะเบื่อนของเด็กน้อย ลักยิ้มข้างเดียวโน้มลงที่ด้านข้าง

“ผมไม่ควรคุยกับคนแปลกหน้า” เขาบอก พร้อมกับยัดตัวตรงขึ้นอีกนิด พยายามทำตัวเป็นเด็กโตอย่างที่เขาอยากจะเป็น

“นั่นเป็นกฎที่ดี แม่เธอสอนเธอเธอ”

เพราะอะไรเขาถึงดูคั่นตาจังล่ะ

เขายกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ สายตาเลื่อนไปทั่วตัวผมทุกตารางนิ้วก่อน
กลับมาสบตาผมอีกครั้งและจับจ้องอะไรบางอย่างที่อยู่เลยไปด้านหลังผม
แต่ด้วยสาเหตุที่เงาบางอย่าง ผมจะไม่สามารถละสายตาไปจากเขาเพื่อมองดู
มันได้ มันไม่ใช่แค่ว่าเขาเป็นเด็กที่น่ารักที่สุดที่ผมเคยเห็นมา...ไม่หรอก มัน
เหมือนกับว่าเขามีแรงดึงดูดที่ผมไม่อาจขัดขืนได้

รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนหน้าผากขณะที่เขามองลงข้างล่างแล้วเขียนปลาส-
เตอร์ชูเปอร์ฮีโร่อีกแผ่นที่แทบปิดรอยถลอกบนเข่าเขาไม่ผิด

สไปเดอร์แมน แบทแมน ซูเปอร์แมน ไอร์ออนแมน

หุบปากซะ! ผมอยากตะโกนใส่ปีศาจในหัวผม พวกมันไม่มีสิทธิ์จะ
อยู่ตรงนั้น...ไม่มีเหตุผลให้วนเวียนอยู่รอบๆเด็กน้อยน่ารักคนนี้ แต่พวกมัน
ก็ยังเอาแต่นวนไปเวียนมาเหมือนม้าหมุน เหมือนรถผมที่ควรจะวนรอบสนาม
อยู่ตอนนี้ แล้วเพราะอะไรผมถึงก้าวเข้าหาเด็กน้อยแทนที่จะเตรียมตัวรับ
สิ่งที่เบคส์กำลังจะฟันใส่ผมล่ะ เมื่อดูจากสภาพของรถแล้ว เห็นได้ชัดว่า
ผมสมควรได้รับมันใช้มั้ย

แล้วผมก็ยังต้านทานไม่ได้อยู่ดี

ผมก้าวเท้าเข้าไปหาเขาอีกก้าว อย่างช้าๆและระมัดระวัง รวากับผม
อยู่กับเด็กๆที่บ้านอุปถัมภ์

เด็ก ๆ

ไรลี

ผมจำเป็นต้องเจอเธอ

ไม่อยากจะอยู่คนเดียวอีกต่อไปแล้ว

ผมจำเป็นต้องรู้ลึกถึงเธอ

ไม่อยากจะหลกสลายอีกต่อไปแล้ว

เพราะอะไรผมถึงเวียนว้ายอยู่ในห้วงแห่งความสับสนนะ ถึงอย่างนั้น
ผมก็ยังก้าวผ่านม่านหมอกไปทางแสงสว่างที่ไม่คาดฝันมาก่อน

เป็นแสงแห่งชีวิตของผม

“ແລ້ວເຮົາແຢ່ນຳດູເລຍ...”

เขาทำเสียงขึ้นจุมูก โคตรน่ารักเลยที่เห็นเจ้าหนูตัวจิ๋วนี้ทำหน้าที่จริงจัง จุมูกที่มีกระกระจายเกลื่อนขีดขึ้นระหว่างที่เขามองผมเหมือนผมพลาดอะไร บางอย่างไป

“ขอบใจนะ กับต้นออบเวียส!”

ไอ้นิสัยปากดีของเขาก็ด้วย เด็กสโตร์ผมเลย ผมกลืนหัวเราะขณะที่ เขามองข้ามไหล่ผมไปอีกเป็นครั้งที่สาม ผมเริ่มหันไปมองว่าเขาดูอะไรอยู่ เมื่อเสียงของเขาหยุดผมไว้ “คุณโอเคหรือเปล่า”

ทว่า “เธอหมายความว่าไง”

“คุณโอเคหรือเปล่า” เขาถามอีกครั้ง “คุณดูจะอาการหนักอยู่นะ”

“เธอพูดถึงอะไร” ผมเดินเข้าไปหาเขาก้าว ความคิดต่างๆ นานา ผสมปนเปกับความเคร่งขรึมในน้ำเสียงเขาและความกังวลที่ฉายชัดบนใบหน้า เขาทำให้ผมเริ่มประสาท

“ก็สำหรับผม คุณดูอาการหนัก” เขาระบิบขณะที่นิ้วพันพลาสติกเตอร์ ของเขาเขี่ยใบพัดอีกครั้ง พับ พับ พับ ก่อนทำท่าซึ้นลงไปตามตัวผม

ความวิตกกังวลได้ขึ้นมาตามแนวสันหลังจนกระทั่งผมมองลงไปยัง ชุดสูทแข่งรถเพื่อจะพบว่ามันยังอยู่ดี ผมใช้มือตบขึ้นๆ ลงๆ เพื่อสงบสติ อารมณ์ “ไม่เป็นไร” คำพูดต่างๆ พรั่งพรูออกไป “ฉันสบายดี เพื่อน เห็นมั๊ย ไม่มีอะไรผิดปกติสักหน่อย” ผมบอกพร้อมกับถอนหายใจอย่างโล่งอก เจ้าหนูนี้ทำผมกลัวหัวตออยู่วินาทีเต็มๆ

“ไม่ใช่สักหน่อย เจ้าที่ม” เขาพูดพลางกลอกตาแล้วถอนใจก่อนจะ ข้ามไหล่ผมไป “ดูนั่นสิ คุณอาการหนัก”

ผมหันไป ความสงบเรียบง่ายในน้ำเสียงเขาทำให้ผมขឹងใจ แล้วมอง ไปด้านหลังผม

หัวใจผมหยุดเต้น

พับ

ลมหายใจผมติดอยู่ในอก

¹ Captain Obvious คำเรียกประชดคนที่พูดหรือทำอะไรที่เห็นได้ชัดอยู่แล้ว

พับ

ร่างกายผมแข็งทื่อ

พับ

ผมกะพริบตาช้าแล้วช้าเล่า พยายามผลักดันภาพที่อยู่ตรงหน้าออกไป ภาพต่างๆ แทรกผ่านม่านหมอกหนาหนักแห่งความสับสนเข้ามา

สไปเดอร์แมน แบทแมน ซูเปอร์แมน ไอร์ออนแมน

บัดซบ ไม่ ไม่นะ ไม่ใช่ ไม่จริง

“เห็นมะ” น้ำเสียงไพเราะของเขาดังขึ้นข้างตัวผม “ผมบอกคุณแล้ว”

ไม่ ไม่นะ ไม่ใช่ ไม่จริง

ในที่สุดอากาศก็ผ่านเข้าปอดผม ผมกลักรินน้ำลายผ่านลำคอที่ให้ความรู้สึกเหมือนกระดาษทรายลงไป

ผมรู้ว่าผมเห็นมัน ความสับสนปั่นป่วนตรงหน้าผม แต่มันเป็นไปได้อย่างไร ผมอยู่ทั้งตรงนี้และ ตรงนั้น ได้อย่างไร

พับ พับ พับ

ผมพยายามจะขยับ เพื่อวิ่ง! เพื่อเรียกความสนใจแล้วบอกพวกเขาว่าผมอยู่ตรงนี้ บอกเขาว่าผมสบายดี แต่เท้าผมไม่ยอมฟังคำสั่งแตกตื่นตกใจในสมองผมเลย

ไม่จริง ผมไม่ได้อยู่ตรงนั้น ผมรู้ว่าผมสบายดี ผมรู้ว่าตัวเองยังมีชีวิตอยู่ เพราะรู้สึกได้ถึงลมหายใจของตัวเองที่ติดอยู่ในอกเมื่อผมก้าวไปข้างหน้าเพื่อมองให้ชัดๆ ปลายนิ้วแห่งความหวาดกลัวลากผ่านหนังศีรษะผมไปเพราะสิ่งที่ผมเห็น...นั่นเป็นไปไม่ได้...มันก็แค่เป็นไปไม่ได้

สไปเดอร์แมน แบทแมน ซูเปอร์แมน ไอร์ออนแมน

เสียงหึ่งๆ นุ่มนวลของเสียงดังผมออกจากภาวะพร้อมเดือดขณะที่เราเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ตัดหมวกคนขับจากตรงกลางลงไป นาฬิกาที่มันขาดออกจากกัน หัวผมก็รู้สึกราวกับว่ามันระเบิดออกมาจนผมต้องทรุดลงคุกเข่า ความเจ็บปวดรุนแรงเหลือเกินจนทั้งหมดที่ผมทำได้คือยกมือทั้งสองข้างขึ้นกุมหัวไว้ ผมต้องเงยหน้าขึ้นมอง ต้องดูว่าใครอยู่ในรถผม ผมต้องจัดการกับใคร แต่ก็ทำไม่ได้ มันเจ็บปวดรวดร้าวมากเกินไป

...สงสัยจังว่าถ้าเราตายไป เราจะยังเจ็บปวดอยู่หรือเปล่า...

ผมสะดุ้งกับความรู้สึกของมือเขานบ่า...แต่หน้าที่ที่มันวางอยู่บนนั้น
ความเจ็บปวดก็มลายหายไป

นั่นเรื่อง...ผมรู้ว่าผมต้องดู ต้องดูด้วยตาตัวเองว่าใครอยู่ในรถ
ต่อให้ผมรู้ความจริงอยู่เต็มอกก็เถอะ ชิ้นส่วนความทรงจำไม่ปะติดปะต่อกัน
แวบผ่านเข้ามาในสมองเหมือนเศษกระจกเงาในบาร์เฮงชวณั้น

แบบฮัมป์ตี้ดัมป์ตี้ ะยานั้นแหละ

ความหวาดกลัวเลื้อยขึ้นมาตามแนวสันหลัง เข้าเกาะกุม แล้วแผ่ซ่าน
ไปทั่วตัวผม ผมแค่ทำไม่ได้ เงยหน้าขึ้นมองไม่ได้ อย่าทำตัวปอดแตกไป
หน่อยเลยนะ โดนาเวน ผมมองไปทางขวาเพื่อสบตาเขาแทน ความสงบสุข
ไม่คาดฝันท่ามกลางพายุนี้ “นั่นใช่...ฉันนั้นหรือ...” ผมถามเจ้าหนูน้อย
ขณะที่ลมหายใจติดค้างอยู่ในลำคอ ความหวาดหวั่นในคำตอบเหนียวรั้ง
เสียงผมไว้

เขาเอาแต่มองผมด้วยดวงตาแจ่มกระจ่าง ใบหน้าจริงจัง ริมฝีปาก
ย่น รอยกระชับไปมา ก่อนเขาจะบิบไหล่ผม “คุณคิดว่าไงล่ะ”

ผมอยากเขย่าเอาคำตอบออกมาจากตัวเขา แต่ก็รู้ว่าผมจะไม่ทำ ทำ
ไม่ได้ การมีเขาอยู่ข้างกายผมท่ามกลางความสับสนอลเวงที่วนเวียนอยู่
ทำให้ผมรู้สึกสุขสงบอย่างไม่เคยได้สัมผัสมาก่อนและยิ่งกลัวมากกว่าเดิม
ไปพร้อมกัน

ผมบังคับสายตาตัวเองให้ละจากใบหน้าสงบนิ่งของเขาเพื่อมองกลับ
ไปยังเหตุการณ์ตรงหน้า รู้สึกราวกับว่าตัวเองอยู่ในภาพแยกชิ้นส่วนของ
คาโลโดสโคปขณะที่ผมเห็นหน้าใครคนหนึ่ง...หน้าผมเองนี่แหละ...บน
เตียงเงิน

หัวใจผมบีบตัวเข้าหากัน ระเบิดออก หยุดเต็น ตาย
สไปเดอร์แมน

²Humpty Dumpty ตัวละครที่มีรูปลักษณ์เป็นทรงไข่ในบทกล่อมเด็ก ที่บอกว่าร่วงลงจากผนัง
และไม่สามารถนำกลับไปต่อเข้ากันได้อีกต่อไป

ผิวหนึ่งสีเทา ดวงตาบวมเป่งฟกช้ำและปิดสนิท ริมฝีปากอ้าค้างและ
ซีดเขียว

แบทแมน

ยอมพ่ายแพ้อย่างหมดรูป ความสิ้นหวังเข้าครอบงำ ชีวิตแตกสลาย
แต่ถึงอย่างนั้นดวงวิญญาณผมก็ยังเหนียวแน่น

ซูเปอร์แมน

“ไม่!” ผมตะโกนสุดเสียงจนกระทั่งเสียงแหบแห้ง ไม่มีใครหันมา
เลย ไม่มีใครได้ยินผม ทุกคนไม่มีการตอบสนอง ร่างกายผมกับเจ้าหน้าที่
การแพทย์ก็ด้วย

ไอริออนแมน

ร่างบนเตียงเข็น...ร่างผมเอง...กระตุกขึ้นมาขณะที่ใครบางคนป็นขึ้น
ไปบนเตียงแล้วเริ่มปั๊มบนอกผม อีกคนปลดการรัดคอ เปิดเปลือกตาผมขึ้น
แล้วตรวจดูรูม่านตา

พับ

ใบหน้าแสดงสีหน้าระแวงระวัง ดวงตาลอยคู่ยอมแพ้ การเคลื่อนไหว
เป็นไปโดยอัตโนมัติ

พับ

“ไม่!” ผมตะโกนอีกครั้ง ความแตกตื่นตกใจควบคุมน้ำหนักทุกออนซ์
ในตัวผม “ไม่จริง! ฉันอยู่ตรงนี้! ตรงนี้! ฉันสบายดี”

พับ

น้ำตาหลังไหล ความไม่อยากเชื่อชะงักงัน ความเป็นไปได้หายวับไป
ความหวังระเบิดออก

ชีวิตผมพราเลือนไป

ดวงตาผมจับจ้องมองมือตัวเองที่ห้อยอย่างไร้ชีวิตลงมาจากเตียงเข็น
เลือดหยดเดียวค่อยๆ ไหลลงมายังปลายนิ้วก่อนแรงปั๊มบนอกผมจะทำให้
มันหยดลงไปยังพื้นเบื้องล่าง ผมจับจ้องมองร่องรอยการไหลของเลือด
ไม่อาจมองกลับไปเห็นหน้าตัวเองได้ ผมทนต่อไปไม่ไหวแล้ว

ไม่อาจทนมองชีวิตเหือดแห้งไปจากตัวผม ไม่อาจทนความหวาดกลัว

ที่คับคูลเข้ามาในหัวใจ ความไม่รู้ที่หยดลงสู่จิตใต้สำนึก และความเย็นเยือกที่เริ่มแทรกเข้ามาในจิตวิญญาณ

“ช่วยฉันด้วย!” ผมหันไปหาเจ้าหนูที่ดูคุ้นตาเหลือเกินแต่ก็ไม่รู้จักเลย “ได้โปรดเถอะ” ผมอ่อนวอน ขอร้องด้วยเสียงกระซิบ ด้วยชีวิตทุกอนงค์ที่มีอยู่ในตัว “ฉันยังไม่พร้อมที่จะ...” ผมไม่สามารถพูดจบประโยคได้ ถ้าพูดจนจบ ผมก็จะยอมรับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นบนเตียงเช่นต่อหน้าต่อตาตัวเอง การมีเจ้าหนูนี้อยู่ข้างๆผมมันบ่งบอกถึงอะไรละ

“ไม่เหอะ” เขาถามแค่คำเดียว แต่ก็เป็นคำถามสำคัญที่สุดในชีวิตทุเรศทุรังของผม ผมจ้องมองเขา ภูถ้ำที่อยู่ลึกในดวงตาของเขากลืนกินทั้งความเข้าใจ การยอมรับ การรับรู้ และมากพอๆกับที่ผมไม่อยากจะรู้ลึกซึ้งที่มีกับเขา คำถามที่เขาถามผม การต้องเลือกระหว่างชีวิตกับความตาย เป็นการตัดสินใจที่ง่ายที่สุดเท่าที่ผมเคยทำมา

แต่ทว่าการตัดสินใจที่จะมีชีวิตอยู่ เพื่อกลับไปและพิสูจน์ตัวเองอย่างหนักว่าผมสมควรได้รับการตัดสินใจเลือกครั้งนี้ แปลว่าผมจะต้องไปจากใบหน้าเล็กๆเหมือนเทวดาของเขาและความสงบสุขที่การมีตัวตนอยู่ของเขานำมาสู่วิญญาณอันรุ่มรวยของผม

“ฉันจะได้พบเธออีกมั๊ย” ผมไม่แน่ใจว่าคำถามนั้นมาจากไหน แต่มันหลุดออกมาก่อนที่จะห้ามทัน ผมกลืนหายใจรอคำตอบของเขา อยากได้ทั้งการตอบรับและการปฏิเสธ

เขาเอียงหัวไปด้านข้างแล้วยิ้มแบบคนที่เหนือกว่า “ถ้ามันอยู่ในกำหนดการนะ”

กำหนดการระยาของใครละ ผมอยากตะโกนถามเขา ของพระเจ้าของปีศาจ ของผม รายการระยาของใครกัน แต่ทั้งหมดที่ผมพูดก็คือ “กำหนดการเหอะ”

“ช่วย” เขาตอบพร้อมกับสั่นหัวเล็กๆไปมาขณะที่มองลงไปยังเฮลิคอปเตอร์แล้วมองกลับขึ้นมาที่ผม

พับ พับ พับ

ตอนนี้เสียงนั้นกลับมาดังอีกครั้ง กลบเสียงหนวกหูอื่นๆรอบตัวเอง

จนหมด แต่ผมยังได้ยินเสียงสวดทูลขอของเขา ยังได้ยินเสียงหัวใจผม
เต้นกระหน่ำอยู่ในแก้วหู ยังรู้สึกถึงความสุขสงบที่พลีอยู่รอบตัวเหมือน
เสียงกระซิบขณะที่เขาวางมือลงบนบ่าผม

ทันใดนั้นผมก็เห็นเฮลิคอปเตอร์ไฟฟ้าโฉบขึ้นสนามหญ้ากลางสนาม
แข่ง เสียงใบพัดหมุนตัวต่อเนื่องดังพับ พับ พับ ขณะที่มันรอกคอยผม
เตี้ยขึ้นพุ่งไปข้างหน้าขณะที่พวกเขาเริ่มตรงไปหามันอย่างรวดเร็ว

“คุณไม่ไปเหรอ” เขาถามผม

ผมพยายามกลืนน้ำลายลงคอขณะมองกลับไปที่เขาแล้วผงกหัวนิดๆ
ให้เป็นการยอมรับ “ไปสิ...” มันเกือบเป็นเสียงกระซิบ ความกลัวจากความ
ไม่รู้ถ่วงหนักในน้ำเสียง

สไปเดอร์แมน แบทแมน ซูเปอร์แมน ไอร์ออนแมน

“เฮ้” เขาเรียก และดวงตามกลับมาจ้องมองใบหน้าโคตรสมบูรณ์แบบ
ของเขา เขาชี้ไปทางกิจกรรมด้านหลังผม “ยังไงก็เถอะ ดูเหมือนว่าซูเปอร์
ฮีโร่ของคุณจะมาจนได้ละ”

ผมหมุนตัวไป หัวใจโลดขึ้นมาอยู่ในลำคอและความสับสนแทรกเข้ามา
ในตรรกะของผม ตอนแรกผมมองไม่เห็นมัน นักบินหันหลังให้ผม กำลัง
ช่วยยกเตี้ยผมขึ้นไปบนเฮลิคอปเตอร์ แต่เมื่อเขาหมุนกลับมาเพื่อกระโดด
ขึ้นไปบนที่นั่งนักบินแล้วคว่ำคันบังคับ มันก็เห็นได้ชัดเจนพอๆ กับเวลา
กลางวันที่สวยงาม

หัวใจผมหยุดเต้น

แล้วเริ่มเต้นใหม่

ลมหายใจลึกลับที่พ่นออกมาพลีผ่านดวงวิญญาณผม

หมวกนักบินตกแต่งด้วยสีต่างๆ

แดง

มีเส้นดำหลายเส้นคาดอยู่

สัญลักษณ์ของสไปเดอร์แมนติดประดับอยู่ด้านหน้า

เจ้าหนูน้อยในตัวผมส่งเสียงชอบใจ ผู้ชายที่โตแล้วในตัวผมทรุดลง
อย่างโล่งอก

ผมหันกลับไปจะบอกลาเจ้าหนู แต่เขาไม่อยู่แล้ว เด็กนี้รู้เรื่องซูเปอร์-ฮีโร่ได้ยังไงกัน ผมมองหาเขาไปรอบๆ อย่างต้องการคำตอบ แต่เขาไปแล้ว

ผมอยู่ตามลำพัง

ตามลำพังโดยไม่มีความสะดวกสบายทั้งหลายแหล่ที่ผมรอคอยให้มาเยือน
ทั้งชีวิต

การตัดสินใจของผมจบลงแล้ว

ในที่สุดซูเปอร์ฮีโร่ก็มา

1

ความบีนซา แทรกซึมผ่านร่างกายฉัน ฉันขยับไม่ได้ คิดไม่ออก ละสายตาจากซากรถบนสนามแข่งไม่ได้ ถ้าฉันมองไปทางอื่น เรื่องนี้ก็จะกลายเป็นจริง เฮลิคอปเตอร์ที่บินอยู่เหนือหัวก็นำร่างบาดเจ็บของผู้ชายที่ฉันรักไปจริงๆ

ผู้ชายที่ฉันขาดไม่ได้

ผู้ชายที่ฉันสูญเสียไปไม่ได้

ฉันหลับตาแล้วนั่งฟังอย่างเดียว แต่ไม่ได้ยินอะไรเลย เสียงเดียวในหูฉันคือเสียงเต้นของชีพจร อีกอย่างหนึ่ง นอกจากความมืดมืดที่ดวงตามองเห็นและหัวใจฉันรู้สึกคือภาพที่แตกเป็นเสี่ยงๆ ในใจฉัน แม็กซ์ละลายกลายเป็นโคลตัน จากนั้นโคลตันก็เลือนหายกลายเป็นแม็กซ์ ความทรงจำต่างๆ ส่งผลให้ความหวังที่ฉันคว้าไว้เหมือนสายชูชีพวูบวาบไปมาแล้ว ลูกไหม้ก่อนดับไป ราวกับความมืดมืดทอหุ้มแสงสว่างในดวงวิญญาณฉัน

ผมแข่งกับคุณ ไรลส์ เสียงของเขาหนักแน่นไม่หวั่นไหวดังอยู่ในสมองฉันก่อนจะแยกจาก เป็นประกายวิบวับผ่านใจฉันเหมือนแถบกระต๊าดฯ รับสัญญาณโทรเลข

ฉันก้มตัวลงด้วยความหวังว่าน้ำตาจะไหลออกมาหรือไม่เปลวไฟก็จะปะทุขึ้นในตัวฉัน แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย มีแค่ตะกั่วทั้งตัวผ่านวิญญาณแล้วถ่วงฉันให้ตกต่ำลง

ฉันบังคับตัวเองให้หายใจระหว่างที่พยายามจะหลอกตัวเองให้เชื่อว่า ยี่สิบสองนาทีก่อนหน้านี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ให้เชื่อว่ารถไม่เคยพลิกตกลง และหมุนคว้างผ่านม่านควัน และเชื่อว่าโลหะตัวถังรถไม่ได้ถูกตัดผ่านโดยเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ใบหน้าเคร่งขรึมที่เอาร่างไร้ชีวิตของโคลตันออกมา

เราไม่เคยร่วมรักกันเลย ความคิดเดียววาบผ่านสมองฉัน เราไม่เคยมีโอกาสได้ แข่งกันหลังจากเขาพูดสิ่งที่ฉันอยากได้ยินจนได้ ในที่สุดเขาก็เต็มใจยอมรับและรู้สึกมันด้วยตัวเอง

ฉันแค่อยากย้อนเวลาแล้วกลับไปอยู่ที่ห้องสวีตเมื่อเราอยู่ในอ้อมแขนของกันและกัน เมื่อเราเชื่อมโยงกันทั้งตอนที่สวมเสื้อผ้าและเปลือยเปล่า แต่ภาพซากปรักหักพังในนรกกลับไม่ยอมให้ทำแบบนั้น พวกมันสร้างบาดแผลร้ายแรงให้ความทรงจำฉันเป็นครั้งที่สอง จนเป็นไปไม่ได้ที่ความหวังของฉันจะหลุดลอยไปอย่างไร้ร่องรอย

“ไร ผมรู้สึกไม่ค่อยดีเลย” คำพูดของแม็กซ์แทรกเข้ามาในใจฉัน แต่มันเป็นเสียงของโคลตัน มันคือคำที่โคลตันเตือนฉันถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น สิ่งที่เคยผ่านมาแล้วครั้งหนึ่งในชีวิต

โอ พระเจ้า ได้โปรดเถอะค่ะ อย่าทำแบบนี้ กรุณาอย่าทำแบบนี้
หัวใจฉันบีบรัด

การตัดสินใจของฉันติดขัด

ภาพต่างๆ แทรกเข้ามาอย่างซ้ำๆ

“ไรลี ผมอยากให้คุณมีสมาธิ มองผมสิ!” คำพูดของแม็กซ์อีกครั้ง ฉันเริ่มทรุด ร่างกายฉันยอมแพ้เช่นเดียวกับความหวัง แต่มีแขนตัวครอบตัวฉันแล้วเขย่าฉัน

“มองผมสิ!” ไมลี ไม่ใช่แม็กซ์ ไม่ใช่โคลตัน เบคส์ต่างหาก ฉันยังพอมีสมาธิและสบตาเขา ดวงตาเขาเหมือนกับสระน้ำสีน้ำเงินเย็นจากเส้นต่างๆ ที่ปรากฏขึ้นกะทันหันตรงทางตา ฉันเห็นความหวาดกลัวอยู่ภายในนั้น “ตอนนี้เราต้องไปที่โรงพยาบาลนะ โอเคมั๊ย” เสียงเขานุ่มนวลแต่ไม่ผ่อนปรน เขาจะคิดว่าถ้าเขาพูดกับฉันเหมือนพูดกับเด็ก ฉันจะไม่แหลกสลายเป็นเสียงๆ แบบที่วิญญาณฉันสลายไปเรียบร้อยแล้ว

ฉันไม่อาจกลืนเม็ดทรายในลำคอลงไปเพื่อตอบรับได้ เขาก็เขย่าฉันอีกรอบ ฉันไม่มีความรู้สึกใดหลงเหลืออยู่นอกจากความกลัว ได้แต่ผงกหัวแต่ไม่อาจเคลื่อนไหวได้ มันมีแต่ความเงียบงัน มีคนเป็นหมื่นๆบนอัฒจันทร์รอบตัวเรา แต่ไม่มีใครพูดอะไรเลย ดวงตาพวกเขาจับจ้องเจ้าหน้าที่ทำความสะอาดและสิ่งที่หลงเหลือของรถยนต์บนสนามแข่ง

ฉันเครียดอยากไต่ยืนเสียง สัมผัสสัญญาณแห่งชีวิต แต่ไม่มีอะไรเลยนอกจากความเงียบงัน

ฉันรู้สึกวุ่นวายของเบคส์โอบรอบตัวฉัน ประคองฉันขณะที่เขานำเราออกไปจากหอคอยที่พิท ลงบันไดแล้วตรงไปยังประตูรถตู้ที่เปิดค้างรออยู่ เขารุนหลังฉันอย่างนุ่มนวลให้ขึ้นรถราวกับว่าฉันเป็นเด็ก

เบคเคทท์เลื่อนตัวเข้ามานั่งบนเบาะข้างฉันแล้วยึดกระเป๋ากับโทรศัพท์มือถือของฉันในส้อมมือ ขณะที่เขาคาดเข็มขัดนิรภัยให้ตัวเองก่อนสั่ง “ออกรถ”

รถตู้เคลื่อนไปข้างหน้า กระชากฉันขณะที่มันแล่นออกจากสนามหญ้ากลางสนามแข่ง ฉันมองออกไปขณะที่เราเริ่มวิ่งไปตามอุโมงค์ และทั้งหมดที่ฉันเห็นคือรถแข่งหลายคันจอดนิ่งกระจัดกระจายไปทั่วสนาม เหมือนป้ายหลุมศพหลากหลายในสุสานลาดยางมะตอยเงียบงัน

“ชน ชนเข้าไป เผลไหม...” เนื้อเพลงลอยออกมาจากลำโพงเข้าสู่ความเงียบของรถตู้ จิตใจว่างเปล่าของฉันรับรู้ถึงมัน

“ปิดมันซะ!” ฉันตะโกนอย่างแตกตื่นขณะที่มือทั้งสองข้างกำแน่นพร้อมกับกัดฟัน ขณะที่ถ้อยคำต่างๆ ผังตัวลงสู่ความเป็นจริงที่ฉันไม่สามารถปิดกั้นไว้ได้

อาการฮิสทีเรียเริ่มแล้ว

“แซนเดอร์” ฉันกระซิบ “แซนเดอร์มีนัดกับหมอฟันวันอังคาร ริกก็ต้องมีแผ่นรองพื้นรองเท้าใหม่ เอเดนเริ่มติววันพฤหัสบดี แล้วแจ็กก็ไม่ได้เขียนมันลงไปใบปฏิทิน” ฉันเงยหน้าขึ้นเห็นสายตาของเบคเคทท์มองมาและเห็นเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ ที่นั่งทางด้านหลังมองเราจากทางหน้าต่าง แต่ไม่รู้ว่พวกเขาอยู่ตรงนั้นได้อย่างไร

มันผุดขึ้นมาเรื่อย ๆ

“เบคเคทท์ ฉันต้องการโทรศัพท์ของฉัน เดนจะลืมหืมและแซนเดอร์ จำเป็นต้องไปหาหมอฟันจริงๆ ส่วนสก็อตเตอร์ก็จำ...”

“ไรลี” เขาเรียกด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง แต่ฉันแค่สั่นหัว

“ไม่!” ฉันตะโกน “ไม่! ฉันต้องการโทรศัพท์ของฉัน” ฉันเริ่มปลดเข็มขัดนิรภัย สติแตกจนไม่รู้ว่ามีมือตัวเอง ฉันพยายามตะกายข้ามเขาไปที่ประตูเลื่อนของรถตู้ที่กำลังแล่น เบคเคทท์พยายามตัวตวัดแขนรอบตัวฉันเพื่อป้องกันไม่ให้ฉันเปิดประตู

มันเดือดปุด ๆ

“ปล่อยฉันนะ!” ฉันสู้กับเขา ขยับดินรนไปมา แต่เขาจัดการจับฉันไว้จนได้

“ไรลี” เขาเรียกอีกครั้ง และความพว๋ในน้ำเสียงของเขาเข้ากับความรู้สึกในใจที่ทำให้ฉันต่อสู้

ฉันทิ้งตัวลงกับเบาะ แต่เบคเคทท์เอาแต่จ้องตัวฉันซ้ำหาเขา ลมหายใจของเราหนักหน่วง เขาคำว่ามือฉันแล้วบีบมันแน่น เป็นการแสดงออกเพียงอย่างเดียวถึงความสิ้นหวังในท่าทางไม่หวั่นไหวของเขา แต่ฉันไม่มีแม้กระทั่งแรงจะบีบตอบ

โลกภายนอกพว๋เลื่อน แต่โลกของฉันหยุดนิ่ง มันนอนอยู่บนเตียงเข็นที่ไหนสักแห่ง

“ฉันรักเขา เบคเคทท์” ฉันกระซิบในที่สุด

ฉันถูกผลักดันด้วยความสิ้นหวัง...

“ผมรู้” เขาบอก พลังถอนใจสั้น ๆ แล้วจูบกระหม่อมฉัน “ผมก็รักเขาเหมือนกัน”

...ใช้พลังจากความอับจนสิ้นหวัง...

“ฉันเสียเขาไปไม่ได้” คำพูดนั้นแทบไม่ได้ยิน ราวกับว่าการพูดมันออกไปจะทำให้มันเกิดขึ้นจริง

...แตกสลายลงสู่ความเค็งคว้างว่างเปล่า

“ผมก็เหมือนกัน”

เสียงเลื่อนของประตูไฟฟ้าไปยังห้องฉุกเฉินทำให้ทุกอย่างหยุดนิ่งเหมือนเป็นอัมพาต ฉันหยุดยืนตัวแข็งเพราะเสียงนั้น

ความทรงจำต่างๆ ที่น่าหวาดผวาวาบผ่านเข้ามาเพราะเสียง และโง่ทางเดินขาวสะอาดมากมายนำฉันไปสู่ที่ต่างๆ ยกเว้นความสุขสงบ มันน่าแปลกสำหรับฉันที่ภาพสไลด์โชว์ของหลอดไฟฟลูออเรสเซนต์บนเพดานคือสิ่งที่วาบผ่านเข้ามาในใจ เป็นจุดโฟกัสเพียงจุดเดียวของฉันขณะที่เตียงเข็นกำลังพุ่งไปตามโถงทางเดิน ศัพท์ทางการแพทย์ส่งผ่านไปมาระหว่างหมออย่างรวดเร็ว ความคิดไร้สาระต่างๆ สับสนปนเป และตลอดเวลาที่หัวใจฉันก็อ่อนวอนเพื่อแม็กซ์ เพื่อลูกของฉัน เพื่อความหวัง

“ไร” เสียงของเบคเคทที่ดึงฉันออกจากความแตกตื่นตกใจที่บีบรัดลำคออยู่ จากความทรงจำต่างๆ ที่ถ่วงการเคลื่อนไหวไปข้างหน้าของฉัน “คุณเดินไหม้ยัย”

ความอ่อนโยนในน้ำเสียงเขาท่วมท้นฉัน ปลอดภัยโล่งแผลสดของฉันทั้งหมดที่ฉันอยากทำคือร้องไห้กับความสบายใจในเสียงเขา น้ำตาเอ่ออยู่ในลำคอและแผดเผาดวงตาฉัน แต่พวกมันก็ไม่ไหลออกมา ไม่เคยไหลออกมาเลย

ฉันสูดลมหายใจเข้าแล้วสั่งให้เท้าก้าวเดินต่อไป เบคเคทโอบแขนข้างหนึ่งรอบเอวแล้วช่วยฉันให้เดินก้าวแรก

ใบหน้าของหมอวาบผ่านเข้ามาในใจฉัน เครื่องเคียด ไรอาร์มธรี ลั่นหัวไปมา คำขอโทษในดวงตาของเขา ความพ่ายแพ้ในอกกับกิริยา การจำได้ว่าฉันอยากหลับตาลงแล้วหลับไหลไม่ได้สติไปตลอดกาล คำพูด “ผมเสียใจ” หลุดออกมาจากปากเขา

ไม่ ไม่ ไม่ ฉันทนฟังคำพูดพวกนั้นอีกไม่ได้ ทนฟังคนอื่นบอกว่าฉันสูญเสียโคลตันไม่ได้ โดยเฉพาะเมื่อเราเพิ่งค้นพบกันและกัน

ฉันก้มหัวลงตลอดเวลาและนับแผ่นกระเบื้องลามิเนตในขณะที่เบคส์พาฉันไปทางห้องรอ ฉันคิดว่าเขาพูดกับฉัน หรือไม่ก็กับพยาบาล แต่ก็ไม่ค่อยแน่ใจนัก เพราะไม่อาจรวบรวมความสนใจใดๆ ได้นอกจากผลักดันความทรงจำต่างๆ ออกไป ผลักดันความสิ้นหวังออกไป เพื่อว่าเศษเสี้ยว

ความหวังจะสามารถผ่านเข้ามายังจุดที่มันหนีหายออกไปได้

ฉันนั่งบนเก้าอี้ข้างเบคเคทท์และจ้องมองอย่างมีนัยสาลงไปยังโทรศัพท์ที่กำลังลั่นอยู่ในมือ มีข้อความและสายเรียกเข้านับไม่ถ้วนจากแฮตตี้ สายที่ฉันไม่เคยแต่คิดจะรับแม้จะรู้ว่าเธอเป็นห่วงมากก็ตาม มันแค่เกินความสามารถในตอนนี้อย่างไรก็ตาม

ฉันได้ยินเสียงเสียดสีของรองเท้าบนพื้นกระเบื้องลิโนเลียมขณะที่คนอื่น ๆ เดินเข้าไปด้านหลังเรา แต่ฉันกลับพุ่งความสนใจไปยังหนังสือสำหรับเด็กบนโต๊ะตรงหน้าฉัน *เดอะอเมซิงสไปเดอร์แมน* จิตใจฉันล่องลอย ถูกครอบงำ แล้วมีสมาธิ โคลตันกลัวหรือเปล่า เขารู้มั๊ยว่าเกิดอะไรขึ้น เขาภาวนาตามที่เขาสอนแซนเดอร์หรือเปล่า

แต่ความคิดนั้นก็ทำให้ฉันใจสลายแล้ว แต่น้ำตาก็ยังไม่ไหลออกมา

ฉันเห็นรองเท้าดำตัดจากทางหน้าต่าง ได้ยินว่าเบคเคทท์ถูกเรียกตัว

“ผู้เชี่ยวชาญจำเป็นต้องรู้ว่าการปะทะเกิดขึ้นได้อย่างไรโดยละเอียด เพื่อที่เราจะได้ประเมินสถานการณ์ได้ตรงที่สุด เราพยายามจะดูภาพรีเพลย์ แต่สถานีเอบีซีหยุดออกอากาศมันแล้ว” ไม่ ไม่นะ ไม่ ถ้อยคำต่างๆกริรธองและสะท้อนอยู่ในสมอง แต่ความเงิบงันก็ยังคงครอบงำฉันอยู่ “มีคนบอกผมว่าคุณคือคนที่น่าจะรู้มากที่สุด”

เบคเคทท์ขยับตัวอยู่ข้างฉัน เสียงเขาเต็มไปด้วยอารมณ์เมื่อเขาเริ่มพูดจนฉันจิกนิ้วเข้ากับต้นขาตัวเอง เขาระเอบ “เขาพลิกคว่ำชนแผงกัน... ผมคิดว่านะ ผมพยายามจะนึกภาพมันอยู่ รอเดี๋ยวนะครับ” เขาก้มหัวลงในมือทั้งสองข้าง นิ้วนิ้วกดขมับไปมา แล้วถอนหายใจขณะที่พยายามรวบรวมความคิด “ใช่แล้ว รถพลิกคว่ำ สปอยเลอร์ชนส่วนบนสุดของแผงกัน โดยที่ด้านหน้าอยู่ที่พื้น ช่วงกลางตัวถึงกระแทกแผงกันคอนกรีต รอบๆ ที่นั่นคนขับหลุดออกเป็นชิ้นๆ”

เสียงสุดท้ายใจอย่างตกใจของผู้คนนับพันต่อเหตุการณ์นี้ยังคงดังอยู่ในหูฉัน

“มีอะไรอื่นที่คุณบอกเราได้อีกมั๊ย” เบคเคทท์ถามพยาบาล

เสียงโลหะที่เกิดขึ้นจากแรงกระชากดังสนั่นชนิดที่ไม่มีทางเข้าใจผิด

ไม่ได้

“ไม่ใช่ตอนนี้ค่ะ มันยังอยู่ในช่วงต้น และเราพยายามจะคาดการณ์ทุกอย่าง...”

“เขาจะ...”

“เราจะแจ้งข้อมูลเพิ่มเติมให้ทราบเร็วเท่าที่เราจะทำได้ค่ะ”

กลืนยางใหม่บนพื้นลาดยางมะตอย

รองเท้าส่งเสียงอีกครั้ง มีเสียงคนพูดเพิ่มพำ เบคเคทท์ถอนใจแล้ว ถูมือเข้ากับใบหน้าก่อนนิ้วสันสะท้อนจะยื่นออกมาถึงมือที่จิกขาฉันออกไปกุมไว้ในมือเขา

ยางเส้นหนึ่งกลิ้งผ่านพื้นหญ้าแล้วกระเด็นใส่แผงกั้นสนามหญ้าด้านใน
ได้โปรดส่งสัญญาณให้ฉันที ฉันอ่อนวอนเงิบๆ ขอบางอย่าง อะไรก็ได้ สิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่จะบอกให้ฉันยึดความหวังที่กำลังเลื่อนหลุดออกไปจากนิ้ว

เสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือดังสะท้อนกับผนังปราดจากเชื้อโรคของห้องรอ มันดังซ้ำแล้วซ้ำเล่า เหมือนกับเสียงจากเครื่องมือช่วยชีวิตที่เคลื่อนช้าๆ เข้ามาในห้องรอ แต่ละครึ่งที่เสียงใดเสียงหนึ่งเงิบไป ส่วนเล็กๆ ในใจของฉันก็เงิบไปด้วย

ฉันได้ยินเสียงลมหายใจของเบคเคทท์อยู่ครู่หนึ่งก่อนเขาจะส่งเสียงสะอื้นแปลกๆ ที่ถ้าโถมใส่ฉันเหมือนพายูเฮอร์ริเคน จึกกระชากถุงกระดาษที่ฉันเก็บรักษาความแน่วแน่และความศรัทธาไว้ แม้จะพยายามขจัดน้ำตาที่เริ่มไหลออกมา แต่เขาก็ทำไม่สำเร็จ ความระทมทุกข์หลุดลอดออกมาแล้ว ไหลลงไปตามแก้มเขาอย่างเงิบๆ และมันทำให้ฉันเจ็บปวดร้าวที่ผู้ชายซึ่งเป็นหลักแห่งความแข็งแกร่งให้ฉันได้ยึดเกาะมาจนถึงตอนนี้ได้พังทลายลงแล้ว ฉันหลับตาแล้วสั่งให้ตัวเองแข็งแกร่งขึ้นเพื่อเบคเคทท์ แต่ทั้งหมดที่ฉันได้ยินคือคำพูดที่เขาพูดกับฉันเมื่อคืน

ฉันสั่นหัวไปมาอย่างตกใจและไม่อยากเชื่อ “ฉันขอโทษ” ฉันกระซิบ “ฉันเสียใจจริงๆ นี่เป็นความผิดของฉันทั้งหมดเลย”

เบคเคทท์ก้มหัวลงชั่วคราวก่อนปาดน้ำตาด้วยสันมือ ท่าทางนั้น การ

ปาดน้ำตาเหมือนกับที่เด็กน้อยทำเมื่อรู้สึกอับอาย ทำให้หัวใจฉันยิ่งบีบรัดมากยิ่งขึ้น

ฉันห้ามความตื่นตกใจไม่ได้เมื่อตระหนักว่าตัวเองคือสาเหตุที่ทำให้โคลตันมาอยู่ที่นี้ ฉันผลักไสเขาออกห่างและไม่เชื่อเขา ทำให้เขาเหนื่อยในคืนก่อนการแข่งขัน ทั้งหมดนั้นเป็นเพราะฉันดื้อรั้นและหวาดกลัว “ฉันทำแบบนี้กับเขา” คำพูดนี้ฆ่าฉัน ฉีกกระชากวิญญาณฉันออกจากกัน

เบคเคอร์ทเลื่อนดวงตาของเขาที่รอบนอกแดงเข้าไปหมดขึ้นมาจากมือ “คุณพูดเรื่องอะไรกัน” เขาโน้มตัวเข้ามาใกล้ ดวงตาสีน้ำเงินฉายแววไม่เห็นด้วยของเขาสบตาฉันอย่างใครรู้

“ทุกเรื่อง...” ลมหายใจฉันสะดุดและฉันชะงัก “ฉันปั้นหัวเขามาตลอดสองวันที่ผ่านมา และคุณบอกฉันว่าถ้าฉันทำ มันก็เป็นเพราะฉัน...”

“ใช่...”

“ฉันทะเลาะกับเขาแล้วก็ทอดทิ้งเขา และเราตื่นอยู่จนดึก แล้วฉันก็ยึดเขาเข้าไปในรถคันนั้นทั้งๆที่เหนื่อยและ...”

“โธ่!” เขาเรียกด้วยน้ำเสียงกระด้างจนได้ในที่สุด ฉันเอาแต่สั่นหัวไสเขา ดวงตาร้อนระอุผ่าว อารมณ์ความรู้สึกท่วมท้นไปหมด “เรื่องนี้ไม่ใช่ความผิดของคุณ”

ฉันสะดุ้งขณะที่เขาตัวตึงรอบตัวแล้วดึงฉันเข้าไปหาเขา ฉันกำมือเข้ากับด้านหน้าของชุดสูทสีแดงเพลิงของเขา ความหยาบกระด้างของเนื้อผ้าแนบกับแก้มฉัน

“มันคือการชน เขาขับเข้าไปชนมันเอง นั่นเป็นการแข่งรถ มันไม่ใช่ความผิดของคุณ” เสียงเขาแหบพร่าและไม่มีผลต่อหูของฉันที่ไม่ได้ยินเสียงอื่น แขนเขาอยู่รอบตัวฉัน กักฉันไว้ และโรคกลัวที่แคบก็คุกคามเข้ามา อากาศหายใจไม่ออกตะกุกตะก่าย

ฉันยืนขึ้นทันทีด้วยความต้องการเคลื่อนไหว เพื่อปลดปล่อยความกระสับกระส่ายที่เริ่มกัดกินวิญญาณฉัน ฉันเดินไปยังด้านไกลของห้องรอแล้วเดินกลับ ระหว่างการเดินทางเวียนรอบสอง เด็กผู้ชายตัวเล็กบนเก้าอี้ที่มุมห้องลุกออกจากที่นั่งเพื่อเก็บดินสอสี แสงไฟบนรองเท้าของเขากระทบ

แดงวบสะดุดความสนใจของฉัน ฉันเขม่นมองเพื่อจะรับรู้ว่ามีรูปสามเหลี่ยม
คว่ำที่มีตัวเอสพิมพ์ใหญ่อยู่ตรงกลาง

ซูเปอร์แมน

ชื่อนั้นไล่ผ่านจิตใต้สำนึกของฉัน แต่ความสนใจของฉันถูกดึงดูไปยัง
โทรทัศน์ขณะที่ใครสักคนเปลี่ยนช่อง ฉันได้ยินชื่อโคลตันแล้วก็สลดหายใจ
กลัวที่จะมอง แต่ก็อยากรู้ว่าพวกเขากำลังฉายอะไรอยู่

ดูเหมือนว่าคนทั้งห้องยืนขึ้นแล้วเดินมารวมตัวกัน กลุ่มชุดสูทสีแดง
เพลิง ใบหน้าที่แตกต่างกันไปด้วยอารมณ์ต่างๆ พุ่งความสนใจไปยังจอภาพ
ผู้ประกาศบอกว่ามีการชนที่ทำให้การแข่งขันหยุดชะงักไปชั่วโม่งกว่า จอภาพ
เปลี่ยนเป็นภาพของกลุ่มคว้นและรถยนต์แต่ละคันเบนออกห่างจากกัน
มุ่มมอแตกต่างจากมุ่มมอของเรอบนสนามแข่ง และเราสามารถมองเห็น
ได้มากกว่าเดิม แต่ขณะที่รถของโคลตันเข้าโค้งมา การออกอากาศก็ตัด
เหตุการณ์ที่ถูกบันทึกไว้ ออก ไล่ล่ทุกคู่รอบๆโทรทัศน์สู่ลงขณะที่คนในทีม
ตระหนักรู้สิ่งที่พวกเขาคาดหวังและเป็นกังวลอยู่จะไม่ถูกนำมาแสดง ชาว
จบลงด้วยผู้ประกาศบอกว่าเวลานี้เขาได้รับการรักษาอยู่ที่เบย์ฟรอนต์

ฉันเห็นร่างไร้ชีวิตของโคลตันบนเตียงเข็น ร่างของแม็กซอยู่ข้างฉัน
ในที่นี้ของเขา ความเหมือนกันของสถานการณ์ทำให้ฉันจุกและเจ็บปวดอย่าง
ไม่มีที่สิ้นสุดและทำให้ความทรงจำต่างๆ เข้าปะทะกัน

ฉันหันไปเห็นครอบครัวเวสตันเดินเข้าไปในห้องรอ แม่ผู้ทรูหระ
และช่างบงการของโคลตันดูซีดเซียวและว้าวุ่น ฉันกลืนก้อนแข็งๆ ในลำคอ
ลงไป ไม่อาจละสายตาจากพวกเขาได้ แอนดี้คอยดูแลเธออย่างอ่อนโยน
นำเธอมานั่งลง ขณะที่ควินเลนจับมืออีกข้างของเธอไว้

เบคเคทที่ไปอยู่ข้างพวกเขาทันทีพร้อมโอบแขนกอดโตริเรียแล้วตาม
ด้วยควินเลนอย่างรวดเร็วแต่มีความหมาย แอนดี้ยื่นแขนออกมาแล้วกอด
เบคเคทไว้พักหนึ่ง ด้วยความสิ้นหวังจนใจที่เปี่ยมล้น ฉันได้ยินเสียงสะอื้น
ในลำคอแล้วเกือบจะสติแตกเพราะเสียงนั้น

การเฝ้ามองเหตุการณ์ทั้งหมดดำเนินไปส่งผลให้ความทรงจำต่างๆ ใน
พิธีศพของแม็กซ์แวบผ่านเข้ามาในใจฉัน โลงศพสีชมพูขนาดจิ๋ววางอยู่บน

โลงสีดำขนาดปกติ โลงทั้งสองปกคลุมไปด้วยดอกกุหลาบแดง เตือนให้ฉันนึกถึงคำพูดที่ทันท่วงทีไม่ได้อีกแล้ว *เจ้าสูเจ้า รุสสิรุรุสิ* ทำให้ฉันจำได้ถึงการกอดอันว่างเปล่าไร้ความหมายที่ไม่ทำให้สบายใจแม้แต่น้อย การกอดที่ทิ้งให้ฉันรู้สึกถึงความอ่อนไหวสดใหม่เมื่อคุณถูกขุดลึกลงไปถึงแก่นแล้ว

ฉันเริ่มเดินอีกครั้งท่ามกลางเสียงพึมพำเบาๆ ทำนองว่า “อีกนานแค่ไหนถึงจะมีข่าวเพิ่มเติม” ใบหน้าต่างๆ ที่ปกติแล้วแข็งแกร่งและมีชีวิตชีวา ยับย่นไปด้วยเส้นสายแห่งความวิตกกังวล และเมื่อเท้าฉันหยุด ฉันก็มองเข้าไปในดวงตาของแอนดี้กับโดโรเธีย

เราเอาแต่จ้องมองกันและกัน ใบหน้าสะท้อนความไม่อยากจะเชื่อและความว้าวุ่นใจของอีกฝ่าย จนกระทั่งโดโรเธียยื่นมือสัมผัสท่านออกมาจับมือฉัน “ฉันไม่รู้...ฉันเสียใจเหลือเกิน...” ฉันสั่นหัวไปมาขณะที่ถ้อยคำหลุดจากปาก

“เรารู้ หวานใจ” เธอพูดขณะที่ดึงฉันเข้าไปในอ้อมแขนแล้วเกาะเกี่ยวฉันไว้ เราทั้งคู่กอดกันและกัน “เรารู้จ๊ะ”

“เขาแข็งแรง” นั่นคือทั้งหมดที่แอนดี้พูดขณะที่มือเขาลูบหลังฉันขึ้นๆ ลงๆ เพื่อพยายามจะปลอบฉัน แต่สิ่งนี้ การกอดพ่อแม่ของเขาและเราทุกคน ปลอบใจกันและกัน แก้มเปื้อนคราบน้ำตาและเสียงสะอื้นเบาๆ นั่นทำให้เรื่องทั้งหมดเป็นจริงเกินไป ตอนนี้ความหวังของฉันที่ว่าเรื่องทั้งหมดนี้แท้จริงแล้วเป็นเพียงความฝันแตกสลายไปจนหมดสิ้น

ฉันโซเซถอยหลังและพยายามจะพุ่งความสนใจไปที่อะไรสักอย่าง อะไรก็ได้ เพื่อทำให้รู้สึกว่าคุณยังมีสติอยู่

แต่ฉันเห็นแค่ใบหน้าของโคลตัน สีหน้านั้นใจเต็มเปี่ยมขณะที่เขายืนอยู่ท่ามกลางความโกลาหลวุ่นวายของลูกทีม ลูกทีมชุดเดียวกับที่นั่งอยู่รอบตัวฉันตอนนี้ มีอากูมหัว ริมฝีปากเม้มแน่น ดวงตาปิดสนิทระหว่างที่สวดภาวนา และยอมรับความรู้สึกที่เขามีต่อฉัน ฉันต้องหยุดพยายามและหายใจให้ทัน ความเจ็บปวดที่แผ่ซ่านผ่านอกแล้วเข้าไปในหัวใจไม่ยอมหยุดนิ่งเลย

โทรทัศน์ดึงความสนใจของฉันอีกครั้ง อะไรบางอย่างกระซิบผ่านสมอง

และฉันหันไปดู เทลเลอร์หนังเรื่อง *แบทแมนภาคใหม่* ความหวังฟื้นคืนมา ขณะที่สมองฉันล่องเข้าไปภายในส่วนลึกของมัน เข้าไปสู่ชั่วโมงที่ผ่านมา

หนังสือเรื่อง *สไปเดอร์แมนบนโต๊ะ* รองเท้าซูเปอร์แมน หนัง *แบทแมน* ฉันพยายามจะคิดอย่างมีเหตุผลว่าทั้งหมดนี้เป็นแค่เรื่องบังเอิญ อยากคิดว่าการเห็นซูเปอร์ฮีโร่สามจากสี่รายเป็นเหตุการณ์บังเอิญที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดฝัน พยายามบอกตัวเองว่าฉันต้องการรายที่สี่ถึงจะเชื่อมั่นลง ฉันต้องการไอร่อนแมนเพื่อให้ครบวงจรและเป็นสัญญาณว่าโคลตันจะรอดชีวิตว่าเขาจะกลับมาหาฉัน

ฉันเริ่มค้นหา ดวงตาสอดส่ายไปมารอบห้องรอขณะที่ความหวังปรากฏขึ้นราวๆ และเตรียมตัวเพื่อผลิบาน ถ้าฉันมองหาสัญญาณสุดท้ายพบ มือฉันสั่น การมองโลกในแง่ดีของฉันนอนนิ่งอยู่ใต้ผิวหนังระแวงระว่างที่โง่หัวไม่พอใจของฉันขึ้นมา

มีเสียงดังมาจากโถงทางเดินและเสียงหนวกหู เป็นเสียงพูด ทำให้ทุกอารมณ์ที่เต้นตุบอยู่ในตัวฉันปะทุขึ้น

และทันใดนั้นฉันก็พร้อมจะระเบิด

ผมบลอนด์และช่วงขายาวเหยียดพลีผ่านเข้าประตูมา และฉันไม่สนใจว่าใบหน้าเธอดูแย่และวิตกกังวลทุกอย่างกับที่ฉันรู้สึก ความเจ็บปวดรวดร้าวใจและความทุกข์ทั้งหมดของฉันผุดปะทุขึ้นมา และมันก็เหมือนกับหนังยางที่ขาดผึง

หรือสายฟ้าฟาด

ฉันเดินตัดข้ามห้องไปภายในชั่วพริบตา คีระะมากมายหันมาเพราะเสียงคำรามที่ฉันเปล่งออกมาด้วยอารมณ์เดือดพล่าน “ออกไป!” ฉันกรีดเสียงอารมณ์ต่างๆ แล่นพล่านในตัวฉันจนทั้งหมดที่รู้สึกได้ก็คือความสับสนอลเวงท่วมท้นไปหมด หัวสีทองหันขวับมาและดวงตาดกตะลึงของเธอก็สับตากับฉัน ริมฝีปากเคลือบสีของเธอเผยเป็นรูปตัวโอ “นั่งจอมวางแผนตัวแสบ...”

แขนแข็งแรงของเบคเคท์ที่คว้าตัวฉันจากทางด้านหลังทำให้ฉันจุกเขากะซากฉันถอยหลังไปชนอกเขา “ปล่อยฉันนะ!” ฉันดิ้นรนต่อสู้ขณะที่เขารัดฉันแน่นขึ้น “ปล่อยฉัน!”

“เก็บมันไว้ ไร!” เขาคำรามขณะที่กักตัวฉันไว้ น้ำเสียงสรวนท่าที่ แต่หนักแน่นของเขาดังเข้าหูฉัน “คุณจำเป็นต้องเก็บอารมณ์เดือดพล่านและ พลังกำลังทั้งหมดไว้เพราะโคลตันจะต้องการมันจากคุณ ทุกอณูของมัน เลยละ” คำพูดของเขากระทบใจฉัน ชัดผ่านช่องว่างต่างๆ ในตัวฉันเข้ามา และลดทอนสารอะตรินาลินในตัวลง ฉันหยุดดิ้น แขนเขารอบตัวฉันยัง แข็งแกร่งเหมือนเดิม และความร้อนจากลมหายใจของเขาเป่ารดแก้มฉัน “เธอไม่คู่ควรกับมันหรอก โอเคนะ”

ฉันคิดหาคำพูดไม่ออก ไม่คิดว่าตัวเองจะสามารถใช้เหตุผลได้ใน ตอนนี้ ก็เลยผงกห้วยอมรับ บังคับตัวเองให้สนใจจุดบนพื้นตรงหน้าฉัน มากกว่าขायาวๆ ที่อยู่ทางด้านขวา

“เธอแน่ใจนะ” เขาย้ำให้แน่ใจก่อนคลายอ้อมแขนออกอย่างช้าๆ แล้ว ก้าวมาอยู่ตรงหน้าฉัน บังคับให้ฉันมองสบตาเขา เพื่อทดสอบว่าฉันพูดจริง หรือไม่

ร่างกายฉันเริ่มสั่นสะท้านจากการผสมปนเปของโกรธ ความทุกข์ ระทม และความไม่รู้ที่ชัดเจนฉัน

ลมหายใจฉันติดขัดขณะที่ปอดเจ็บไปกับการหายใจแต่ละครั้ง มัน เป็นการบอกใบ้เพียงอย่างเดียวถึงความสับสนอลหม่านที่ฉันรู้สึกอยู่ภายใน เมื่อเห็นความเมตตาตระคนห่วงใยในดวงตาของเบคเคท์ และฉันก็รู้สึก เลวร้ายมากที่เขาอยู่ตรงนี้และพยายามดูแลฉัน ในเมื่อเขาเองก็รักโคลตัน และรู้สึกเคืองคว้างไปกับความไม่รู้มากพอๆ กับที่ฉันเป็น ฉันจึงบังคับให้ ตัวเองพยักหน้า เขาเลียนแบบการเคลื่อนไหวของฉันก่อนหมุนตัวไป ร่างกาย เขายังไม่ให้ฉันมองเห็นทอว์นนี้

“เบคส์...” เธอเรียกชื่อเขาเบาๆ เสียงของเธออย่างเดียวก็นำให้ฉัน อารมณ์เสียได้แล้ว

“อย่าพูดแม้แต่คำเดียว ทอว์นนี้!” เสียงของเบคเคท์ต่ำและระมัดระวัง ได้ยินแค่เฉพาะเราสามคนเท่านั้น แม้ว่าจะมีสายตาที่สนใจหลายคู่เฝ้ามอง การเผชิญหน้าในครั้งนี้ ฉันเห็นแอนดี้ยืนขึ้นจากอีกฟากห้องขณะที่เขาพยายาม ดูให้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น “ฉันยอมให้เธออยู่ที่นี้เพราะสาเหตุเดียวเท่านั้น...เพราะ

“ผู้จะต้องการทุกคนที่เป็นพวกของเขามาคอยหนุนหลังให้ถ้าเขา...” เขาพูดแล้วล้าลึงด้วยความเศร้า “เมื่อเขารอดมาได้...และนั่นรวมเธอด้วย ถึงแม้ว่าตอนนี้ หลังจากปัญหาที่เธอก่อขึ้นระหว่างเขากับไร ทำให้คำว่าเพื่อนนั้นดีเกินไปที่จะใช้กับคนอย่างเธอ”

คำพูดของเบคส์ทำให้ฉันประหลาดใจ และได้ยินเสียงร้องไม่เป็นภาษาของเธอก่อนความเจ็บปวดจะมา...จากนั้นฉันก็ได้ยินเสียงเธอเริ่มร้องให้เสียงกระซิกเบาๆ เติมไปด้วยความเสียอกเสียใจที่แทรกผ่านสติมั่นคงของฉันมาอย่างเสียงของเบคส์ทำไม่ได้

แล้วฉันก็สติขาดผิง คำรับรองที่ฉันให้เบคส์ไว้ว่าฉันจะเก็บความเข้มแข็งเอาไว้หายวับไปพร้อมกับความยับยั้งชั่งใจ

“ไม่!” ฉันกรีดร้อง พยายามดันเบคเคทท์ออกให้พ้นทางแล้วเหวี่ยงหมัดซัดให้เต็มเหนี่ยว “เธอจะไม่ร้องไห้ให้เขา! เธอจะไม่ร้องไห้ให้ผู้ชายที่เธอพยายามปั่นหัว!” แชนร์ครอบตัวฉันจากด้านหลัง ป้องกันไม่ให้ฉันชกเข้าเป้า แต่ฉันไม่สนใจ ความเป็นจริงหายลับไปจากฉันแล้ว “ออกไป!” ฉันตะโกน เสียงฉันลั่นสะท้านขณะที่ถูกลากออกห่างจากใบหน้าตกตะลึงของเธอ “ไม่!” ฉันดิ้นไปมาให้หลุดจากวงแขนที่รัดอยู่ “ปล่อยฉันสิ!”

“ซู ซู ซู” นั่นเป็นเสียงแอนดี้และแซนของเขาก็กอดรัดฉันไว้แน่น พยายามจะปลอบประโลมและควบคุมฉันไปพร้อมกัน แต่มีสิ่งเดียวที่ฉันสนใจ สิ่งเดียวที่ฉันสามารถยึดไว้ได้ขณะที่หัวใจเต้นระรัวและร่างกายก็สั่นเทาด้วยความโกรธแค้น ก็คือเรื่องที่ว่าฉันต้องการเข้าพิท ต้องหาโคลตัน ต้องได้สัมผัสเขา มองเห็นเขา เพื่อสยบความสับสนอลหม่านในจิตวิญญาณ

แต่ฉันทำไม่ได้

เขาอยู่ที่ไหนสักแห่งใกล้ๆ หนุ่มเสเพลจอมขบถของฉันไม่อาจปล่อยเด็กชายตัวน้อยผู้บอบช้ำที่อยู่ภายในให้เป็นอิสระได้ ผู้ชายที่เริ่มจะเยียววายตอนนี้กลับมามีบาดเจ็บอีกครั้ง และมันทำให้ฉันเจ็บปวดเจียนตายที่ตัวเองอาจจะไม่สามารถรักษาเขาได้ เจ็บปวดเจียนตายที่คำพูดพิมพ์ปากให้กำลังใจและความอดทนของฉันจะไม่สามารถฟื้นฟูร่างกายที่เคลื่อนไหวไม่ได้และไม่ตอบสนองบนเตียงเขิน ซึ่งเร่งรีบนำเขาไปที่ไหนสักแห่งในผนังพวกนี้

ใกล้มากแต่ก็ห่างไกลจากฉันเหลือเกิน ฉันรู้สึกเจ็บปวดเจียนตายที่เธอต้อง
พึ่งพาคนแปลกหน้าให้รักษาเยียวยาเธอในเวลานี้ คนแปลกหน้าที่ไม่รู้ว่ามี
แผลเป็นที่มองไม่เห็นคงอยู่บริเวณใต้ผิวหนัง

มือหลายคู่นอกมาแตะต้องและปลอบโยนฉัน มือของโดโรเธีย
และควินเลน แต่พวกเขาไม่ใช่คนที่ฉันต้องการ มือพวกเขาไม่ใช่มือของ
โคลตัน

แล้วความคิดน่าสยดสยองก็เกิดขึ้น ทุกครั้งที่โคลตันอยู่ใกล้ๆ ฉัน
จะรู้สึกถึงความขุ่นขี้ มีเสียงกระซิบกระซาบที่บอกฉันว่าเขาอยู่ในระยะ
เอื้อมถึง แต่ตอนนี้ฉันกลับไม่รู้สึกอะไรเลย ฉันรู้ว่าทางกายภาพแล้วเขาอยู่
ใกล้ๆ นี้เอง แต่ความมีชีวิตชีวาของเขาไม่มีอยู่เลย

ทำให้ผมมีชีวิตชีวานะ ไร ฉันได้ยินเสียงเขาบอก รู้สึกถึงความ
ทรงจำของลมหายใจเขาที่พัดไล่ผิวหนังฉัน...แต่ฉันไม่รู้สึกถึงเขาเลย

“ฉันทำไม่ได้!” ฉันตะโกน “ฉันทำให้คุณมีชีวิตชีวาไม่ได้ถ้าไม่รู้สึกถึง
คุณ อย่าได้บังอาจหมดลมใส่ฉันนะ” ฉันไม่สนว่าตัวเองอยู่ในห้องมีคนเต็ม
ไปหมด ถูกจับหมุนตัวแล้วกดไว้ในอ้อมแขนโดโรเธีย เพราะคนเดียวที่ฉัน
อยากให้ได้ยินกลับไม่ได้ยินฉัน และรู้ว่ามันทำให้ความสิ้นหวังยับจนหนทาง
เข้าครอบงำทุกส่วนที่ยังไม่เย็นเฉียบจนแข็งด้วยความกลัวของฉัน ฉันขยุ้ม
เสื้อแจ็กเก็ตสีดำของโดโรเธีย เกาะเกี่ยวเธอระหว่างที่ฉันอ่อนวอนลูกชาย
ของเธอ “อย่าได้บังอาจตายต่อหน้าฉันเชียวนะ โคลตัน! ฉันต้องการคุณนะ
ให้ตายสิ!” ฉันตะโกนใส่ความเงียบงันของห้องรอ “ฉันต้องการคุณมากจน
กำลังจะตายอยู่ตรงนี้ เต็มใจ ถ้าไม่มีคุณแล้ว!” เสียงฉันแหบพร่าแห้งแล้ง
เหมือนหัวใจ และถึงแม้จะได้รับการปลอบโยนจากอ้อมแขนของโดโรเธีย
เสียงพึมพำเบาๆ ของควินเลน และการช่วยเหลือของแอนดี้ ฉันก็ยังรับมือ
กับเรื่องทั้งหมดไม่ได้ไหว

ฉันดันตัวออกแล้วจ้องมองพวกเขา ก่อนจะเดินโซเซไม่รู้ทิศทางไปตาม
โถงทางเดิน ฉันรู้ว่าตัวเองสติแตกแล้ว รู้สึกมึนชา ว่างเปล่า จนไม่มี
เรียวแรงเหลือจะทะเลาะกับเบคเคทท์และเติมพลังความเคียดแค้นโกรธ
เกลียดที่ฉันมีต่อทอร์นนี่ ถ้าฉันเป็นต้นเหตุที่ทำให้โคลตันมาอยู่ที่นี่ ฉันขอ

ก็ควรจะต้องแบกรับภาระนั้นด้วยเช่นกัน

ฉันเลียหัวนมเพื่อเดินไปทางห้องน้ำและต้องผลักดันตัวเองให้เคลื่อนไหว ฉันยื่นฝ่ามือเข้ากับผนังเพื่อพยุงตัวเอง ไม่งั้นก็คงล้มลงไปแล้ว และเตือนตัวเองให้หายใจ บอกตัวเองให้ก้าวเท้าไปข้างหน้าทีละก้าว แต่มันยังเกือบเป็นไปไม่ได้เมื่อความคิดเดียวในใจที่ฉันจดจ่ออยู่คือผู้ชายที่ฉันรักกำลังต่อสู้เอาชีวิตรอด และฉันก็ทำบาอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ไม่ได้เลย ฉันสิ้นหวังและไม่มีอำนาจใดเลย

ภายในใจฉันกำลังจะตาย

เมื่อที่นำทางไปชนลูกบิตประตู่ และฉันโซเซผ่านกรอบประตู่เข้าไปในห้องน้ำที่ใกล้ที่สุด ยินดีต้อนรับความเปียกที่เข้าห้อมล้อมของห้องน้ำว่างเปล่า ฉันปลดกระดุมกางเกงขาลิ้น และเมื่อดันมันลงไปตามสะโพก ดวงตาก็ปะทะเข้ากับลายตารางหมากรุกสีดำสลับขาวของกางเกงใน ร่างกายฉันอยากหยุดทำงาน อยากเลื่อนลงบนพื้นแล้วจมดิ่งลงสู่การสึ่มเลื่อน แต่ใจฉันไม่อยากแทนที่จะเป็นอย่างนั้น มือฉันจับช่องสอดเข็มขัดที่กางเกงซึ่งยังห้อยจากสะโพกอยู่ ฉันหายใจไม่ทัน รู้สึกว่าร่างกายเริ่มขาดอากาศและเวียนหัว จึงใช้มือทั้งสองข้างยันผนังไว้ แต่มันก็ไม่ได้ช่วยอะไร ขณะที่อาการแตกตื่นตกใจเข้าจูโจมเต็มที

คุณพนันหมดตัวได้เลยว่านั่นเป็นธงตารางที่ผมจะยึดแน่

ฉันยินดีต้อนรับเสียงของเขาจากความทรงจำ ปล่อยให้เสียงกระหึ่มของเขาแผ่ซ่านไปทั่วตัวเหมือนกาวที่ฉันต้องใช้เพื่อยึดชิ้นส่วนที่แตกสลายของตัวเองเข้าด้วยกัน ลมหายใจผ่านเข้าทางปากแบบติดๆ ขัดๆ ขณะที่ฉันพยายามยึดเหนี่ยวความทรงจำนั้นไว้ ความทรงจำเรื่องราวอิมมัลลิสและประกายเจ้าเล่ห์ในดวงตาของเขา ก่อนที่เขาจะจูบฉันเป็นครั้งสุดท้าย ฉันเอนตัวขึ้นมาแตะริมฝีปาก อยากรู้สึกเชื่อมโยงกับเขา กลัวความไม่รู้ที่ถ่วงหนกอยู่ในหัวใจ

“ไรลี” เสียงนั้นทำให้ฉันสะดุ้งทุกครั้ง และฉันก็แค่อยากให้เธอไปให้พ้น อยากให้เธอทิ้งฉันไว้ให้เชื่อมต่อกับความทรงจำแสนอบอุ่นของผิวเขา รสสัมผัสของจูบเขา ความเป็นเจ้าข้าเจ้าของในสัมผัสของเขา “ไรลี”

มีเสียงเคาะประตูห้องน้ำ “หืม” คือทั้งหมดที่ฉันพูดออกไปได้เพราะลมหายใจฉันยังไม่เป็นปกติ

“นี่ควินเองนะ” เสียงเธอนุ่มนวลและไม่ห้วนไหว และมันทำให้ฉันเจ็บปวดที่ได้ยินความรวดเร็วในนั้น “ไร ออกมาเถอะนะ...”

ฉันยื่นมือไปปลดล็อกประตู แล้วเธอก็ผลักประตูเข้ามาพร้อมมองฉันแปลกๆ คราบน้ำตาที่เปื้อนหน้าและรอยเลอะของมาสคารายังเน้นให้เห็นความยอเยยยิบที่ตระหง่านอยู่ในดวงตาเธอ เธอทำปากย่นแล้วเริ่มหัวเราะในแบบที่เกือบจะเสียดสีจนเสียงสะท้อนก้องไปทั่วผนังกระเบื้องรอบตัวเรา สิ่งที่ได้ยินมีแต่ความลึนหัวवादกลัว เธอชี้ไปยังทางเกวซาลันที่ทอดไว้ครึ่งๆ กลางๆ กับทางเกวในลายตารางหมากรุกของฉันแล้วเอาแต่หัวเราะ คราบน้ำตาบนแก้มเธอขัดแย้งกับเสียงที่ออกมาจากปาก

ฉันเริ่มหัวเราะตามเธอ มันเป็นเรื่องเดียวที่ฉันทำได้ น้ำตาจะไม่ไหลออกมา ความवादกลัวจะไม่บรรเทา และความหวังก็ผันแปรไปมาขณะที่เสียงหัวเราะแรกหลุดออกจากริมฝีปากฉัน มันให้ความรู้สึกไม่ถูกต้อง ทุกสิ่งทุกอย่างก็แค่ไม่ถูกต้อง และนั่นได้นั้น ควินแล่น ผู้หญิงที่เกลียดฉันตั้งแต่แรกพบ ก็ยื่นมือออกมาแล้วโอบแขนรอบตัวฉัน ระหว่างที่เสียงหัวเราะของเธอเปลี่ยนเป็นเสียงสะอื้น เสียงสะอื้นสะอื้นโหยละห้อยแห่งความवादกลัวที่ถ่วงหนักรออยู่ ร่างเล็กๆ ของเธอสิ้นสะท้านขณะที่ความทุกข์ระทมทวีขึ้น

“ฉันกลัวจังเลย ไรลี” มันเป็นประโยคเดียวที่เธอสามารถพูดออกมาได้ระหว่างลมหายใจที่ขาดเป็นห้วงๆ แต่มันคือทั้งหมดที่เธอจำเป็นต้องพูด เพราะมันคือสิ่งที่ฉันรู้สึกเลย ความพ่ายแพ้ในอาภักภิริยาของเธอ ความเศร้าโศกที่รุนแรงของเธอ เร็วแรงในการยึดจับของเธอสะท้อนความกลัวที่ฉันไม่อาจอธิบายได้ ฉันจึงกอดเธอไว้ด้วยทุกอย่างที่ฉันมี ต้องการการเชื่อมโยงมากกว่าสิ่งใดทั้งสิ้น

ฉันกอดและปลอบใจเธออย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ พยายามพุ่มตัวเองให้แก้บทบาทของที่ปรึกษาผู้อดทนที่ฉันรู้จักเป็นอย่างดี การปลอบประโลมดูแลความลึนหัวवादของคนอื่นนั้นง่ายกว่าการเผชิญหน้ากับความรู้สึกนี้ของตัวเองมาก เธอพยายามจะดึงตัวกลับ แต่ฉันก็แค่ไม่ยอมปล่อย ฉันไม่มี

ปัญญาเดินผ่านประตูออกไปแล้วรอให้หมอรายงานเรื่องที่ตัวเองหวาดกลัวจะได้ยิน

ฉันสวมกางเกงขาสั้นแล้วเงยหน้ามองเงาสะท้อนของตัวเองในกระจกเงา และเห็นความทรงจำที่ตามหลอกหลอนแวบผ่านไปในดวงตา จิตใจฉันแวบไปยังภาพกระจกมองหลังที่แตกละเอียด แสงอาทิตย์สะท้อนอยู่บนเศษคมๆ เปื้อนเลือด ขณะที่แม็กซ์ล่ำลกลมหายใจสุดท้ายของเขา จากนั้นใจฉันก็คิดว่าความทรงจำที่มีความสุขมากกว่ากับกระจกเงาอีกบาน บานที่ใช้สาธิตความปรารถนาเร็วร้อนที่ว่าเพราะอะไรฉันถึงมีค่ามากพอสำหรับโคลตัน เพราะอะไรเขาถึงเลือกฉัน

“มาเถอะ” เธอกระซิบ ทำลายภวังค์ขณะที่ปล่อยตัวฉัน แต่ก็เลื่อนมือลงไปโอบรอบเอว “ฉันไม่อยากพลาดข่าวใหม่ๆ”